

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 409/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátskou kanceláriou WERNER & Co. s. r. o., Žltá 2/F, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Andrej Werner, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 67/2017 z 28. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť (podaná na poštovú prepravu 26. júna 2019,

pozn.) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou WERNER & Co. s. r. o., Žltá 2/F, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Andrej Werner, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny práv a základných slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 67/2017 z 28. februára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Vec napadla ústavnému súdu 28. júna 2019. V súlade s čl. X bodom 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 a dodatku č. 2 schváleného 1. októbra 2020 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Robert Šorl.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je stranou sporu v konaní o zaplatenie 2 700 € s príslušenstvom z titulu zmluvnej pokuty podľa zmluvy o umeleckom hosťovaní výkonného umelca z 23. júna 2011 (ďalej len „zmluva“) vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 61/2013. Žaloba bola okresnému súdu doručená 5. marca 2013. Sťažovateľ v konaní vystupuje v procesnom postavení žalobcu a žalovanou stranou je Slovenské národné divadlo (ďalej len „žalovaný“).

2.1 Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 61/2013 z 12. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi žalovanú sumu spolu s príslušenstvom (v druhom výroku okresný súd návrh vo zvyšku príslušenstva žalovanej sumy zamietol, t. j. zamietol v časti príslušenstva

ohraničenia doby, od ktorej počítal úrok z omeškania, pozn.) a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnej výške.

3. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalovaný. Napadnutým uznesením krajský súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti po opísaní skutkového a právneho stavu v konaní pred okresným súdom a krajským súdom tvrdí, že žalovaný má postavenie príspevkovej organizácie, ktorá je zriadená zákonom, a nie zriadená Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) ako zriaďovateľom. Podľa názoru sťažovateľa ministerstvo v tomto prípade nie je zriaďovateľom, ale len vykonáva funkciu zriaďovateľa žalovaného.

4.1 Tento argument posúdil krajský súd tak, že Slovenské národné divadlo nebolo s účinnosťou od 1. januára 1998 zriadené zákonom, pretože zo žiadneho ustanovenia zákona č. 385/1997 Z. z. o Slovenskom národnom divadle v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SND“), ktorý bol účinný v čase podpisu zmluvy, nevyplýva, že sa zriaďuje Slovenské národné divadlo. Podľa názoru krajského súdu o uvedenom svedčí aj v spore prezentovaná notorieta, že žalovaný nepretržite vykonáva činnosť od roku 1920, a preto žalovaný musel byť zriadený rozhodnutím ústredného orgánu [§ 21 ods. 4 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 303/1995 Z. z.“)], o čom nesporne svedčí aj rozhodnutie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky o vydaní Zriaďovacej listiny Slovenského národného divadla z 29. januára 1999, č. MK-144/1999-1 podľa § 21 až § 23 zákona č. 303/1995 Z. z. a v súlade so zákonom o SND, pričom podľa čl. VIII dňom účinnosti rozhodnutia (1. februára 1999) stráca platnosť rozhodnutie o vydaní Zriaďovacej listiny Slovenského národného divadla č. MK-3021/1996 z 1. októbra 1996 vrátane dodatku zo 6. februára 1998, teda rozhodnutia o zriadení SND pred účinnosťou zákona o SND, ktorý zriaďovacie listiny Slovenského národného divadla vydané pred nadobudnutím účinnosti 1. januára 1998 nezrušil.

4.2 Od vyriešenia otázky právneho postavenia žalovaného je závislé posúdenie (ne)zverejnenia zmluvy v Centrálnom registri zmlúv (ďalej len „CRZ“). Sťažovateľ tvrdí,

že žalovaný je príspevkovou organizáciou zriadenou zákonom, a preto sa na neho povinnosť zverejňovať zmluvy podľa § 5a ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“), ktorý bol účinný v čase podpisu zmluvy, nevzťahuje. Žalovaný bol povinný zverejniť zmluvu len na svojom webovom sídle podľa § 5a ods. 5 zákona o slobodnom prístupe k informáciám (čo aj žalovaný urobil, pozn.).

Sťažovateľ zásadne nesúhlasí s posúdením krajského súdu, že ak žalovaný ako príspevková organizácia zriadená ministerstvom zmluvu v CRZ nezverejnil, potom počnúc dňom 24. septembra 2011 v súlade s § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Podľa názoru krajského súdu dospel okresný súd k absolútne nesprávnemu právnemu záveru, že predmetná zmluva je platný právny úkon. Krajský súd navyše poukázal, že na uvedenom právnom následku nemôže nič zmeniť ani okolnosť, že si žalovaný na úkor sťažovateľa túto zákonnú povinnosť nesplnil, pretože sťažovateľ mal podľa § 5a ods. 6 zákona o slobodnom prístupe k informáciám (účinného do 31. decembra 2011, pozn.) právo, ak zmluva nebola zverejnená do siedmich dní odo dňa jej uzavretia, podať návrh na jej zverejnenie v Obchodnom vestníku a v zmysle § 5a ods. 7 zákona o slobodnom prístupe k informáciám by žalovaný a Úrad vlády Slovenskej republiky vydali sťažovateľovi ako účastníkovi zmluvy na jeho požiadanie písomné potvrdenie o zverejnení zmluvy.

4.3 Sťažovateľ považuje za ústavne nekonformný a arbitrárny názor krajského súdu, že žalovaný je obyčajnou príspevkovou organizáciou, nie je zriadený zákonom a že by jeho zriaďovateľom malo byť ministerstvo.

V závere sťažovateľ uviedol, že *«touto ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je krajne formalistické, priznávajúce žalovanému benefit z jeho protiprávneho konania v podobe úspechu v spore, a navyše je arbitrárne. Uznesenie odvolacieho súdu je „učebnicovou ukážkou“ právneho formalizmu, arbitrárnosti a popretím zásady poctivosti, spravodlivosti, zákazu šikany, preferencie zachovania existencie zmluvy a dobrých mravov. To platí dvojnásobne s ohľadom na skutočnosť, že Súd prvej inštancie*

rozhodol vo veci diametrálne odlišne, keď uprednostnil spravodlivosť, poctivosť a dobré mravy pred právne neprípustným formalizmom.».

5. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2019, č.k. 10C0/67/2017-352, porušené bolo;

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2019, č-k- 10C0/67/2017-352 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie;

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

K rovnakému záveru možno dospieť aj v súvislosti s namietaným porušením čl. 36 ods. 1 listiny, ktorý svojím obsahom zodpovedá zneniu čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

15. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne a ústavne nekonformné.

Sťažovateľ v predmetnej veci namieta arbitrárnosť a formalizmus napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým posúdil postavenie žalovaného inak ako okresný súd, pričom v konečnom dôsledku dospel k posúdeniu samotnej zmluvy ako neplatnej.

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi

nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Inými slovami, ústavné súdnictvo v individuálnych veciach je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (I. ÚS 303/2019).

19. Všeobecné súdy, ktoré sú v súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva zaručuje. V tejto súvislosti ústavný súd predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by totiž znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu.

20. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením krajského súdu okrem zrušenia rozhodnutia okresného súdu bola vec vrátená na okresný súd ako súd prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nešlo teda o konečné rozhodnutie. Aj keď z formálneho hľadiska je napadnuté uznesenie rozhodnutím právoplatným, konanie ďalej pokračuje pred okresným súdom.

21. V súvislosti s preskúmaním sťažovateľom napádaného uznesenia krajského súdu, ktoré nie je rozhodnutím konečným, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (m. m. I. ÚS 357/2016, III. ÚS 46/2013, II. ÚS 105/09) v prvom rade podotýka, že ústavný súd len výnimočne vstupuje svojou právomocou do rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú konečné, avšak to neznamená, že sa nemôžu vyskytnúť prípady, že aj kasačné rozhodnutia sú spôsobilé citeľne zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníka konania, napr. formulovaním ústavne nekonformného záväzného právneho názoru na riešenie vecí, ktorý súd nižšej inštancie nemôže nerešpektovať, hoci by sám mal pochybnosti o jeho zlučiteľnosti s ústavným poriadkom. Ochrana poskytovaná základným právam

a slobodám fyzickým a právnickým osobám ústavným súdom by nebola účinná, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť skôr, než skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím. Ak by ústavný súd zotrval na kategorickom závere o neprípustnosti ústavnej sťažnosti proti kasačným rozhodnutiam, ocitla by sa časť súdneho konania celkom mimo záber akejkolvek kontroly, lebo by de facto bola týmto súdom daná takmer neobmedzená kasačná právomoc, keď prípadné vybočenie z medzí spravodlivého procesu by súd nižšej inštancie nebol oprávnený korigovať a ústavnoprávna ochrana práv účastníkov konania by bola rovnako, cez neprípustnosť ústavnej sťažnosti, vylúčená. Treba dodať, že tieto závery vychádzajú z účelu samotného konania o ústavnej sťažnosti, ktorým je ochrana základných práv a slobôd jednotlivca podľa čl. 127 ústavy (I. ÚS 42/2020).

22. Je potrebné pripomenúť, že ak ústavný súd v minulosti vstúpil svojou právomocou do rozhodnutí napríklad aj druhostupňových súdov, ktorými boli zrušené prvostupňové rozhodnutia, urobil tak preto, že išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania, nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013). V aktuálnej veci ale tomu tak nie je.

23. Vychádzajúc z uvedených záverov, ústavný súd preto v danom prípade skúmal, či právny názor vyslovený krajským súdom v napadnutom uznesení kladie v celej jeho šírke na ďalšie rozhodovanie o sťažovateľovej veci záväznú požiadavku vedúcu k porušeniu označených práv, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné.

24. Ústavne nekonformný záväzný právny názor krajského súdu na riešenie veci, resp. nesprávna aplikácia právneho predpisu, by mohli byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia všeobecného súdu len vtedy, pokiaľ by šlo o aplikáciu zjavne svojvoľnú, argumentačne vybudovanú bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia, teda objektívne neakceptovateľnú. O taký prípad však v tejto veci nejde. Navyše, odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je vyčerpávajúce a bohaté na zargumentované právne závery, ktoré podľa názoru ústavného súdu netrpia vadou nelogickosti. Ani v tomto smere ústavný súd teda nenašiel pochybenia krajského súdu spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07) a ktorý by oprávňoval ústavný súd zasiahnuť do (aj keď právoplatného, ale nie konečného vo veci samej) napadnutého uznesenia.

25. Podľa názoru ústavného súdu namietanie arbitrárnosti, ústavnej nekonformnosti a právneho formalizmu napadnutého uznesenia krajského súdu nemôže byť v tomto prípade samo osebe dôvodom na namietanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Okolnosť, že prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, neznamená, že sa sťažovateľ v ďalšom štádiu konania nemôže brániť na základe totožnej argumentácie, akú predložil v prerokovanej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, s tým, že všeobecné súdy budú musieť zväžiť relevanciu tejto argumentácie a podľa svojho úsudku ju zohľadniť v rámci svojho rozhodovania (m. m. II. ÚS 525/2018, I. ÚS 273/2020).

27. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Neprislucha mu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislucha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislucha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 42/2020).

28. Zároveň ústavný súd dodáva, že nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným právnym názorom.

29. Po preskúmaní námietky sťažovateľa ústavný súd uzatvára, že v danej veci nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie. Na základe uvedeného tak dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

30. Obiter dictum, ústavný súd napokon dáva do pozornosti, že aj keď v minulosti pri zrušujúcich rozhodnutiach nerozhodoval konzistentne, keď ústavnú sťažnosť jednak odmietal pre nedostatok právomoci (napr. III. ÚS 626/2015), pre neprípustnosť (napr. IV. ÚS 331/2018) či pre zjavnú neopodstatnenosť (napr. II. ÚS 525/2018), pričom niekedy tento svoj procesný postup ani neodôvodňoval, v súčasnej dobe, vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, sa zjednotil na tom závere, že takéto rozhodnutie podrobí aspoň kvázi meritórnemu prieskumu (I. ÚS 273/2020).

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti (bod 5 tohto uznesenia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu